

»Vi står foran en større forandring end Berlinmurens Fald i 1989«

Af Alexander Hartmann

16. august 2014 - »Vi står foran en større forandring end Berlinmurens Fald i 1989« ? det er vurderingen fra den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouche, som allerede i 1983 korrekt forudsagde Det sovjetiske Imperiums sammenbrud »om ca. fem år«. Denne gang drejer hans forudsigelse sig om Det britiske Finansimperium, som har domineret verden i årtierne siden Murens fald, og hvis tur det nu er til at bryde sammen.

Som dokumentation for sin udtalelse henviste LaRouche under diskussioner med sine medarbejdere den 12. august til den kendsgerning, at stadig flere lande i øjeblikket vender sig bort fra den anglo-amerikansk ledede, vestlige verden og i stedet vender sig mod BRIKS-gruppen, som ledes af Rusland og Kina: De gamle værdier og organisationer, som er forbundet med det døende, transatlantiske finanssystem, bliver opgivet, og Kina, Rusland, Indien og mange andre nationer slutter sig til et nyt system, som BRIKS-udviklingen kan stå som model for.

Dette systems kerne danner et nyt værdisystem, som beror på arbejdskraftens produktive evne, og især en ny platform for produktivitet med den energi, i hvis centrum står en økonomi baseret på fusionskraft med helium-3 som brændstof.«

LaRouche sammenlignede denne dramatiske udvikling med hændelserne for 25 år siden, da Muren faldt ? men det, der foregår nu, er en langt større forandring. Og i modsætning til dengang bliver ikke blot et mislykket system i dag opgivet, men man arbejder faktisk på at udvikle løsninger på verdens presserende problemer, som f.eks. det kinesiske måneprogram og det russisk-indiske samarbejde omkring bygning af atomkraftværker demonstrerer.

Afvisningen af den anglo-amerikanske indflydelse ses særlig tydeligt inden for tre områder, hvor mange af verdens regeringer har ladet hånt om Obamaregeringens pres:

* Mange af verdens regeringer har, i opgøret mellem den argentinske regering og de af Obamaregeringen støttede »gribbefonde«, klart stillet sig på Argentinas side, herunder det overvældende flertal af G-77-staterne (de alliancefri nationer) og samtlige syd- og mellemamerikanske stater.

* På det seneste møde mellem ASEAN-staterne blev USA's forhåndskrav om, at ASEAN-mødet skulle fordømme »provokerende handlinger« i Det sydkinesiske Hav, hvilket tydeligvis var rettet imod Kina, end ikke behandlet. I stedet besluttede ASEAN-staterne at intensivere det strategiske samarbejde med Kina, især i forbindelse med projektet om »det 21. århundredes maritime Silkevej« og andre udviklingsprojekter i området, bl.a. i Mekongdeltaet. Imod et massivt, amerikansk pres besluttede Sydkorea og Thailand at gå med i den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som endnu i år skal etableres på kinesisk område.

* Alt imens EU-medlemslandene ? til stor skade for deres industri og landbrug ? har tilsluttet sig de sanktioner mod Rusland, som USA har krævet, er mange andre stater i total modsætning hertil parat til drastisk at udvide deres eksport til Rusland, for bl.a. at erstatte de blokerede fødevarerleveringer fra EU. Herved viser EU/USA-sanktionerne sig i vid udstrækning ikke alene at være menings- og virkningsløse (når man lige ser bort fra beskadigelsen af deres egen eksportøkonomi), men de forstærker også disse tredjelandes bånd til Rusland og gør sig samtidig mere uafhængige af de transatlantiske magter. I øvrigt er sanktionerne rent sagligt fuldstændigt ubegrundede, fordi der ikke findes skygge af bevis for, at Rusland havde noget som helst med nedskydningen af MH17-flyet at gøre.

I betragtning af kendsgerningerne er den formodning, at sanktionernes egentlige mål slet ikke er Rusland, men selve EU-staterne, vel ikke helt uberettiget: Tydeligvis frygter man i Washington, London og Bruxelles, at også mange europæiske stater kunne »løbe over til« BRIKS-gruppen, hvis det ikke lykkes at drive en vedvarende kile ind imellem Rusland og Europa gennem sanktionerne.

Det ironiske er, at det økonomiske kollaps, som driver nationerne ud af de transatlantiske magters lejr, herigennem fremskyndes yderligere. Eurostat fastslog en tilbagegang for industriprodukter i eurozonen i maj måned (- 1,1 %) og juni måned (- 0,3 %), og for Tysklands vedkommende meldtes der om en tilbagegang i industriernes ordrebestillinger på 10,4 %. Og alt imens evnen til at finansiere det gigantiske gældsberg fra finansspekulationen også, med indskrumplingen af realøkonomien, mindskes, regner kendere af situationen ? som f.eks. den tidligere cheføkonom i Den internationale Valutafond og nuværende chef for Reserve Bank of India, eller »Centralbankernes centralbank«, Den internationale Betalingsbank (BIS) i Basel ? allerede med en snarlig, ny bølge af bank- og statsfallitter, som fuldstændig vil stille det, de skete i 2008, i skyggen.

Også modstand i Europa og USA

Jo mere og jo hurtigere dette magtforfald skrider fremad, og jo mere umiddelbart forestående, det vestlige systems endegyldige sammenbrud er, desto mere fortvivlet bliver intimiderings-, tvangs- og afpresningsforsøgene fra de vestlige regeringer under anførsel af Obama og Cameron, således, at muligheden for en militær ? og dermed sandsynligvis en termonuklear ? konfrontation mellem NATO på den ene side og Rusland og Kina på den anden, rykker stadig nærmere.

Men det er ikke blot i Latinamerika og Asien, at man i stigende grad erkender, hvor vanvittig denne vestlige politik er, men også i Vesten selv bliver modstanden større.

Således påpegede til eksempel Gabor Steingart den 15. august i en kommentar under overskriften »Vestens fejltagelse« *Handelsblatt* ? som stadig er et af de vigtigste talerør for tyske, økonomiske interesser ? den fatale lighed mellem de vestlige regeringers holdning i Ukraine-konflikten 2014 og udviklingerne ved begyndelsen af Første Verdenskrig for 100 år siden, og han skrev:

»Historien gentager sig ikke, er de ord, der falder én ind. Men helt så sikker på dette kan man ikke være i disse dage. Vestens stats- og regeringschefer har, i betragtning af de krigeriske hændelser på Krim og i det østlige Ukraine, pludselig ingen spørgsmål mere, kun svar. I den amerikanske Kongres diskuterer man åbent bevæbning af Ukraine. Den tidligere sikkerhedsrådgiver Zbigniew Brzezinski anbefaler, at de derværende borgere udrustes til hus-til-hus- og gadekampe. Den tyske kansler taler, tro mod sin sædvane, mindre tydeligt, men ikke mindre ildevarslende: ?Vi er rede til at træffe dybtgående forholdsregler.? Den tyske journalistik har i løbet af få uger skiftet over fra at være fornuftig til at være ophidset. Meningsspektret indskrænker sig til en kikkertsigtes udsyn.«

Også dr. Stephen Cohen, professor emeritus i russiske studier ved universitetet i New York og Princeton universitetet, advarede i avisen *The Nation* om Obamaregeringens provokationspolitik over for Rusland og sammenlignede situationen i Ukraine med Cubakrisen i 1962. I alt dette er det dog vigtigt at erkende, at præsident Obama på ingen måde handler ud fra en styrkeposition; tværtimod, hans position er i dag svagere end nogen sinde, og jo mere eftertrykkeligt, han forsøger at forfølge sin politik på trods af al modstand, desto tydeligere ses det, at han dermed overspænder buen. Et sådant tilfælde er hans egenmægtige beslutning om at sætte ind med bombeangreb og tropper på jorden imod de islamistiske grupper, som opererer i Irak ? på trods af en entydig vedtagelse i Repræsentanternes Hus, som udtrykkeligt pålagde ham at indhente den af Forfatningen krævede godkendelse fra Kongressen, før han optrappede det militære engagement i Irak. Også i den amerikanske Kongres øges imidlertid af denne grund antallet af stemmer, som peger på muligheden eller endda nødvendigheden af at stille Obama for en rigsret.

Kooperation i stedet for konfrontation

Under sit Internetforum den 13. august advarende landsformanden for Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (BüSo i Tyskland, *-red.*), Helga Zepp-LaRouche, om planerne om at ændre aftalen mellem NATO og Rusland, ifølge hvilken ingen NATO-tropper må udstationeres op ad den russiske grænse, på NATO-topmødet i Wales den 4. september. Det er »virkelig opskriften på et stort opgør med atomvåben.« Men denne vestlige konfrontationspolitik er aldeles ikke »uden noget alternativ.«

Der har dannet sig en »anden (sekundær) økonomisk orden«, som imidlertid repræsenterer »langt mere end 50 % af alle mennesker på planeten.« »Netop udviklingen af rumfart, kernefusion og højteknologi ? som disse lande har besluttet at koordinere indbyrdes ? viser ganske enkelt, at magten imidlertid virkelig ligger hos disse stater, og ikke længere hos den kollapsende, transatlantiske verden.«

I stedet for at satse på en konfrontation med Rusland og Kina, i hvilken alle de deltagende parter kun kan tabe, opfordrede Helga Zepp-LaRouche til, at de vestlige stater, især USA og Tyskland, også selv burde bryde med det hidtidige, bankerotte finansimperium og tilslutte sig BRIKS-landenes opbygningspolitik. Dermed ville der, også for den transatlantiske verden, åbne sig en løsning på den aktuelle, truende undergang.

BRIKS; Internationalt

Destinations URL: <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/node/1998>